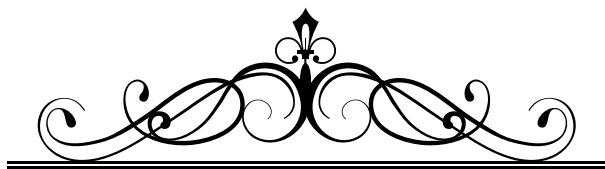

LBRIS

We know
books

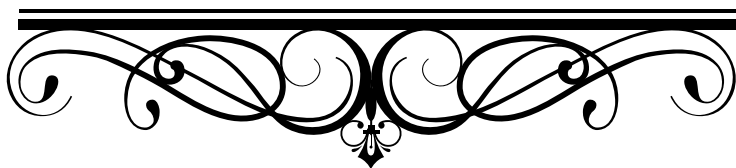
SOFIA RĂDUINEA

SINGURĂ
PRINTRE INTRUȘI

VOLUMUL I

DESTIN

DIN JUSTIȚIE...
AMINTIRI REBELE, INJUSTIȚII GRELE
spicuiți îndrăznețe, succesive și răzlețe

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2024

PREFAȚĂ

„Ceea ce urăște cel mai mult turma este un om care gândește diferit. Ea nu urăște atât de mult opinia lui în sine, ci ÎNDRĂZNEALA acelui individ de a avea curajul să gândească singur, să fie diferit, exact ceea ce turma nu știe să facă.”

ARTHUR SCHOPENHAUER

M-am tot gândit, ani și ani, destui de mulți ani, dacă să scriu sau nu rândurile ce, îmi place să cred, urmează să le savurați...

Știu, conștientizez perfect, că sunt persoane atât pro, cât și contra scrierilor mele... Nu le acuz pe cele contra, dar, nici nu le încurajez pe cele pro, căci, cum se spune „mare este grădina Domnului”, și variată, aș mai adăuga eu, cu scuzele de rigoare și, bineînțeles, cu permisiunea dumneavoastră...

Am reținut, dintr-un film alb-negru, englezesc, al cărui nume, din păcate, nu mi-l amintesc, prezentat la televizor, sub formă de seriale de scurtmetraj extins, vizionat cu foarte mulți ani în urmă, următoarea replică cu caracter constatatator: „Oamenii pentru care suntem făcuți nu fac parte din generația noastră... S-a produs, probabil, o greșeală de calcul, un decalaj în adunări...”

Nu vreau să mă înțelegeți greșit, nici să mă considerați lipsită de modestie, mai ales că eu mă cataloghez ca fiind o persoană destul de modestă, dar, de când eram copil, mereu am avut

impresia că aparțin altei dimensiuni a timpului, sau poate chiar și altei dimensiuni geografice... Am dorit însă, pe cât mi-a stat în putință, să mă adaptez și să mă integrez, refulând ceea ce era negativ, încercând, în general timid și subtil, și foarte rar agresiv, și numai atunci când situația m-a obligat, să imprim celor din jur aspecte considerate de mine, dar și catalogate de erudiți, ca fiind corecte și sănătoase pentru minte, trup și suflet...

Sunt mai mult decât dureros dezamăgită să constat că nu am reușit să știu, poate, cum să mă fac înțeleasă, și că dăruirea mea cu scop benefic a rămas, de multe ori, fără corespondent în realitate, ca o sămânță purtată de vânt prin deșert... Însă, atunci când această sămânță a întâlnit oaze de verdeață și pământ roditor, efectul a fost cel scontat, în unele situații, mai mult decât atât, depășindu-mi așteptările...

Iar fiindcă, ca esență, sunt o fire optimistă, deși mai clachez uneori melodramatic, încă mai sper, fiind chiar convinsă iremediabil în anumite perioade și împrejurări, că la un moment dat, toată sămânța ce conține un germen dornic să vadă lumina zilei, părăsind întunericul unui înveliș protector, va cădea numai în locuri fertile, deja proslăvite cu firavă verdeață, și va încolți, va crește, dezvoltând infinit de multe și puternice ramuri, împodobite cu multe frunze verzi, cu multe flori multicolore, care vor rodi multe și diverse fructe, care, la rândul lor, vor face multe, multe semințe, care vor fi luate de valuri ale unor vânturi prielnice, dornice de neștiute aventuri, și duse pe câmpuri primitoare, fertile, dădătoare de viață... Și... Și... Și... Nu v-a fi frumos, palpitant, feeric...?!...

Și atunci, poate din această dimensiune, sau poate din alte dimensiuni, voi putea spune: „Chiar n-am trăit degeaba pe Terra Nostra: oamenii pot fi buni, pot fi sensibili, pot fi educați, pot fi umani, pot fi corecți... pot fi pentru ceea ce s-au născut, pot fi înțelegători, pot fi altruști, pot fi... oameni...” Da, oamenii pot

fi oameni, oameni buni și frumoși, căci buni și frumoși ne-am născut cu toții... Dacă vor... Și, nu-nțeleg, de ce n-ar voi?!...

Că am plătit un preț pentru natura ființei mele, să nu vă îndoiiți. Am plătit un preț de prea mare durere, de ineputabilă dezamăgire, de nemăsurate lacrimi, un preț care mi-a sfâșiat sufletul, care mi-a însângerat inima... Acum concluzionez însă că totul a meritat... „Așa s-a călit oțelul”...

Și totuși, nu vă doresc să simțiți vreodată durerea sufletului, durere care nu mai încapă în carcasa trupului material, și ai senzația că pereții toracelui cedează, că, pur și simplu, toracele îți explodează cu toată visceralitatea sa și că urmează să te sfărmi în mii și mii de bucăți, să te împrăștii în univers, fără speranța de a te mai putea aduna, reclădi vreodată în integralitatea ta, și de a-ți recupera sufletul și trupul...

Nu vă doresc nici să asistați neputincioși la sfâșierea inimii, din care simți cum sângele ți se revarsă în dureroasă și necontrolabilă cascadă, apoi epuizată, inima își ascultă tumultul transformat în picături asurzitoare care cad zgomotos pe caldarâmul suferinței...

Ca să-mi pot înnăbuși durerea sufletului, să nu mai aud, să-mi stăvilesc tumultul inimii și să pot merge mai departe, a trebuit să mă eliberez urlând precum lupii flămânzi în adâncul preeriei. Și asta fără a fi numai o figură de stil, fără a considera că o spun metaforic...

Și ca să-mi înnăbuș și să-mi stopez cascada roșie din propria-mi ființă, a trebuit să bat multe poteci fără nume...

Iar, într-un final, pentru a nu claca, poate chiar într-o microclipită de foarte posibilă mini neatentie, am luat și ținut, și încă țin, lângă sufletul meu făcut franjuri, lângă inima mea sfâșiată și lângă trupul meu obosit, dar nu epuizat, ...un... câine. Da, un câine pe care-l „folosesc” drept tampon între mine și toți ceilalți... Nu e grozav? Un cățel mic, un Pechinez Imperial mă

înțelege! Da, chiar mă înțelege... Și chiar îi pasă de mine... De ce n-ar putea și omul s-o facă?... Nu vrea?!... Nu poate?!... La această întrebare, dificilă pentru mine, vă rog, să-mi răspundeți dumneavoastră, cititorii...

Și dacă scriu cele ce urmează, nu o fac pentru mine, căci deja este prea târziu, profesional mă refer, o fac pentru dumneavoastră... Și pentru cei pro, și pentru cei contra... Cei care ați săvârșit fapte ca cele descrise de mine, sper, și vă rog, să nu mai continuați. Iar cei care ați fost destinatarii unor asemenea fapte abominabile, sper să nu le mai acceptați. Și unii, și alții, fiecare din motive diferite, spuneți: „Stop!”...Și luați-o de la capăt, senini și cu fruntea sus, nelăsându-vă influențați sau intimidați de trecut... Puterea schimbării există în ființa fiecăruia dintre noi... O schimbare în bine este benefică oricărui, nouă înșine, cât și tuturor celor cu care interacționăm, cât și copiilor, nepoților, și la toți „urmașii urmașilor noștri”...

Incontestabil, viața este atât de frumoasă. Este darul cel mai de preț dat de Divinitate speciei umane. Soarele este un miracol. Luna este o minune. Aerul – savoarea înmiresmată. Vântul – o melancolie măgulitoare. Munții te fac să te simți puternic, și mai puternic, tot mai puternic. Iar apele îți dau tăria botezului. Câmpiile te leagănă și te alintă precum somnul pruncului; și altele multe atâtea diverse binecuvântări divine... De ce nu le prețuim?! De ce suntem indiferenți la mrejele lor?! De ce avem sufletul înnegrit, împietrit, înghețat?!

— De ce, de ce, de ce?!... Când totul e-atât de candid, atât de frumos, atât de sublim!...

Oprîți-vă, vă rog, o clipă din mersul alert, impasibil!... Gândiți! Simțiți! Reflectați! Fiți optimiști! Fiți înțelegători! Fiți umani! Vă rog!... Nu vă simțiți mai bine? Nu vă simțiți împliniți? Nu sunteți fericiți?... Ba da, sigur că da!... E atât de simplu și reconfortant să ne comportăm uman. E-atât de benefic. Și totuși,

de ce nu o facem?! Dacă îmi dați un răspuns corect, mulțumitor pentru dumneavoastră înșivă, în primul rând, comunicați-mi-l și mie, vă rog... pe calea... undelor... E atât de simplu să fim cu toții fericiți împreună, dar și fiecare separat, în propria-i individualitate... Să ne scuturăm de prejudecăți... Toți putem fi buni. Toți putem fi fericiți. Toți putem fi îndestulați... Dar, repet, de ce nu o facem?! Căci, se poate; asta depinde de fiecare în parte și de noi toți împreună... Haideți, vă rog! Nu este greu...

Dintr-un alt film, tot alb-negru, îmi amintesc că se numea „Olesia”, producție sovietică, vizionat la cinematograful, am reținut următoarea replică: „Dacă ucizi o pasăre... uiți, dar, dacă ucizi dragostea, ea îți sfâșie inima și niciodată nu vei uita”. Nu ucideți nici păsări, dar nu ucideți nici dragostea... Dragostea care se manifestă în atâtea feluri și se pronunță în atâtea limbi de pe întreg cuprinsul răbdătorului și îngăduitorului nostru glob pământesc... Căci, cele mai de valoare și cele care dăinuie nealterate în timp sunt lucrurile care nu se văd, dar pe care fiecare le purtăm cu candoare în noi înșine... Și atunci, de ce să fim răi, dacă este mult mai simplu, dar și benefic și mulțumitor de a fi buni?!... Vă rog!... Faceți numai un minimum de efort, și... fiți buni... Nu vă simțiți alături de mine? Întoarceți măcar pentru o clipă privirea și mă veți putea vedea, cu ochii minții, pășind lângă dumneavoastră... Deja, mă simt și eu mult mai bine... Merg împreună cu dumneavoastră... Dumneavoastră mergeți împreună cu mine... Și rezonăm... Ce sublim este!... Magnific!... Divin...

Deși am fost și necăjită, dar în acele momente nu am realizat, deși am fost și foarte dezamăgită și m-am simțit prăbușită, niciodată nu am considerat că sunt învinsă... Am știut totdeauna că dacă încerc, nu știu dacă am și reușit de fiecare dată, să nu-L dezamăgesc pe Dumnezeu, nu am de ce să mă tem... L-am simțit aproape în cele mai grele clipe ale existenței mele... I-am

mulțumit mereu. Și îmi amintesc că odată, în momente grele ale umilei mele existențe, I-am spus: „Îți mulțumesc, Doamne, că nu sunt tâmpită ca ei!” Ei, cei care au vrut să-mi facă rău, cei care au crezut că mă pot învinge și că-mi pot călca demnitatea în picioare. Dar s-au înșelat!... Le-am demonstrat că nu sunt ca ei, și că eu, una singură, vis-à-vis de o șleahță de demagogi, funcționari și judecători cu grade înalte, nu mă plec atunci când am dreptate... Și s-a confirmat... Nu m-am plecat nici când am greșit, categoric, total involuntar. Însă am avut decența, curajul, bunul simț și demnitatea de a-mi cere scuze... Și de a face tot posibilul să îndrept greșeala comisă sau fapta omisă...

Vorbeam zilele trecute cu fiul meu cel mijlociu... I-am spus că mă consider o răsfățată a vieții. Și că pentru asta Îi mulțumesc, din nou, lui Dumnezeu. Asa cum o fac și cu alte ocazii și pentru alte motive... Mă doare când nu sunt înțeleasă. Mă doare când întâlnesc aroganți, ignoranți, needucați, profitori, impertinenți... Dar, sunt fericită când simt că Dumnezeu mă călăuzește. Și-L rog să nu mă lase să greșesc... Am avut eșecuri, multe eșecuri. Parafrazându-l pe Poirot, îmi place să cred că „orice eșec este un pas înainte”...

Mă dezgustă și, mai mult, mă revoltă incompetenții, abuzivii. Iar ignoranții sunt detestabili... O mixtură care îți pune nervii la grea încercare. Și, pe deasupra, care lânțezește așteptând ocazii să stoarcă, fără limită și fără a ști ce este aceea jenă, bani nemuncați și nemeritați... Dumnezeule, am ajuns la concluzia că asemenea specimene ale rasei umane sunt de-a dreptul favorizate și flatate dacă sunt numite animale... Pentru că animalele veritabile au incomparabil mai mult bun simț și mai multă decență... Nu degeaba a fost lansat îndemnul de a iubi animalele și copiii, pe calea marelui ecran...

Majoritatea oamenilor trec atât de nepăsători, atât de detașați prin viață, încât atitudinea lor este statică precum cea a unui manechin care zace într-un depozit abandonat... Și cât de dureros este când unii dintre acești „roboți neomologați” ocupă funcții de conducere. Iau decizii. Își pun amprenta lor neprincipială pe viața și munca altor oameni, a acelora de bună credință...

Îmi cer scuze dacă sunt prea dură. Pe aceste specimene nu le putem lăsa să eșueze, să ne facă rău... Trebuie să fim conștienți. Să fim echilibrați. Să ne responsabilizăm cu toții. Nu trebuie să permitem celor ce ocupă funcții care, prin natura lor, ne pot influența viețile tuturor, să deraieteze, să derapeze... Este în obligația noastră, a tuturor să-i oprim. Să-i stopăm. Să le arătăm unde și de ce greșesc. Sau să-i înlăturăm, dacă chiar se încăpățânează a nu fi receptivi. Să-i înlocuim cu oameni cu adevărat merituoși...

Totuși, să încercăm totdeauna, în orice situație, să le arătăm lacunele, greșelile. Și să-i aducem pe calea cea bună... Poate că, de multe ori, nu sunt rău intenționați... E posibil să aibă numai o percepție total eronată, formată sau indusă asupra faptelor, ca urmare a propriului stil de viață, a propriilor experiențe personale, a informațiilor acumulate, a oamenilor cu care au interacționat în anumite momente ale existenței lor... Nu este exclus să fi fost atât de dezamăgiți, la un moment dat, încât să fi scos din ei la suprafață ce este mai rău... Deci, e foarte posibil, ca ei să nu fie, ca esență umană, nici răi, nici rău intenționați, ci numai percepția lor să fie diferită, sau chiar greșită...

Nu trebuie să-i lăsăm să mai greșească, numai pentru a-i considera ulterior țapi ispășitori... Noi nu trebuie să căutăm țapi ispășitori... Iar pe cei sfidători, trebuie să-i trezim la realitate... Și, atunci când situația o impune, să le arătăm unde le este locul, dacă nu sunt la locul potrivit... Omul potrivit, la locul potrivit este singura modalitate benefică pentru societate...

Orice plagă poate fi stopată în faza incipientă... cu un tratament potrivit, uneori chiar de durată sau cu unele efecte adverse nepericuloase, cu multă voință, cu tenacitate, cu încredere, cu credință... Unele plăgi se resorb. Altele se închistează. Dar nu se mai extind. Nu mai fac rău. Și asta este foarte important... La fel este și cu oamenii, cu acțiunile sau inacțiunile lor, cu tot palmaresul lor de manifestări conștiente sau inconștiente...

Relativ recent îi relatam unui asemenea exemplar-surpriză sfidător, importanța și a unei virgule în interpretarea unui text de lege, pe lângă toate celelalte aspecte ce trebuie luate în seamă într-o asemenea situație. A afișat un zâmbet tâmp și ignorant, de parcă în fața mea se afla clasicul cerșetor detașat de realitățile sociale... Căci celebra fraza exemplificatoare pentru folosirea semnului gramatical, pe lângă care se pare că micuța catastrofă nici măcar nu a trecut, probabil nu mai este prezentă nici în școli, unde altădată era folosită cu ardoare: „Să se ierte, nu se poate să se condamne la moarte!” sau „Să se ierte nu se poate, să se condamne la moarte!”; indubitabil, efecte de poli opuși și totul numai prin folosirea unui minuscul semn... gramatical...

Și totuși, n-am renunțat: am insistat, am repetat, am explicat până, cel puțin, a afirmat că a înțeles... Iar eu sper că... a fost sincer... Și... m-am bucurat... pentru el, pentru mine, pentru noi toți...

„O nulitate ridicată la putere rămâne tot o nulitate” ne spune Grigore Moisil. Dar să lăsăm această ipoteză să funcționeze numai în zona abstractului matematic... Nouă, oamenilor să ne acordăm prezumția de nevinovăție. Și să facem tot posibilul ca faptele noastre să nu îmbrace niciodată haina vinovăției, a rușinii... Haideți!, că se poate... cu suflete curate... cu fapte nevinovate... corecte...

Din punctul meu de vedere, orice om are ceva bun de oferit celorlalți oameni... Niciun om, absolut niciun om, nu este totalmente gol pe dinăuntru... Categoriec, nu... Deci, niciun om nu poate fi considerat de un alt om, de alți oameni, de semenii lui, o nulitate... Trebuie să știm să căutăm înăuntru finței umane, înăuntru propriei noastre fințe. Și, câteodată, putem descoperi chiar... adevărate comori... Iar apoi, să știm să gestionăm aceste comori... Deci, totul depinde de noi fiecare în parte, și de noi toți împreună... Curaj!... Încercați! Experimentați! Cercetați! Descoperiți! Analizați! Și veți fi uimiți de ce veți putea descoperi... Totul este posibil... Noi putem face ca totul să fie posibil... Numai de noi depinde să facem lumea mai frumoasă, mai bună, mai... umană...

Mulți dintre noi spunem: „Societatea e de vină... Ce mi-a dat mie, societatea?” Dar, dragii mei, este o lege a firii, nescrisă și este și o regulă de elementar bun simț: ca să primești, trebuie, mai întâi, să oferi... Ne-am gândit vreodată ce am oferit noi, fiecare în parte, societății?...

Și cine este, de fapt, și de drept!, societatea? Nu noi, toți, împreună, suntem societatea? Nu noi formăm această societate? Dacă noi oferim, repet, fiecare în parte și, în același timp împreună, și societatea ne poate oferi... Dacă muncim, dacă învățăm, dacă respectăm, dacă apreciem, dacă suntem empatici, dacă suntem toleranți, uniți, altruști, suntem buni, totul se întoarce la noi în aceeași manieră... Dar dacă noi suntem comozi și nu muncim, nu învățăm, îi invidiem și îi blamăm pe cei care muncesc, care învață și obțin rezultate, suntem aroganți, suntem nepăsători, dispersați, egoiști, suntem răi, atunci, cum credeți dumneavoastră că va fi societatea?... Efectul „bumerang” acționează la orice nivel, oriunde și oricând...

Deci, dacă Dumnezeu ne-a făcut oameni, să ne folosim omenia... Să n-o irosim... Să n-o sfidăm... Să n-o ignorăm...

Să n-o abandonăm... E fragilă și utilă... E puternică și docilă...
Ea e în noi...

Fiți oameni, vă rog, nu numai domni, DOAMNELOR ȘI
DOMNILOR!... „A fi om e lucru mare, a fi domn e o-ntâmp-
plare.”

...Vă rog, nu mai pierdeți inutil, timpul... Treceți la fapte,
fapte mărețe, fapte îndrăznețe, pline de binețe...

Și... încă ceva, dragii mei dragi cititori – doamne, domni, frați
și surori – magistrați și judecați, niciodată nu uitați că legile sunt
făcute pentru oameni, nu oamenii sunt făcuți pentru legi.

... Succes!

Nu uitați nici de sabia lui Damocles, dragilor!...

Justiția reprezintă coloana vertebrală a unei societăți...
Deci?!... Atenție, mare și permanentă atenție... la... neatenție!

Vă mulțumesc!

Cu tot dragul și cu deosebită considerație,
Magistrat judecător (p.)
Sofia Răduinea

M-am decis să scriu, totuși...

Azi, 20.05.2008

MOTTO:

*„Oamenii pentru care suntem făcuți nu fac parte
din generația noastră... S-a produs, probabil, o
greșeală de calcul, un decalaj în adunări...”*

Zi friguroasă de decembrie...
În camera prea mare pentru singurătatea mea apăsătoare, îmi odihneam trupul obosit și sufletul greu încercat...

Dar, eterna și inevitabila foame m-a determinat să-mi părăsesc așternutul confortabil din modestul meu apartament, situat la ultimul etaj al unui bloc de locuințe cu patru niveluri, din micul oraș riveran.

Am plecat grăbită la magazinul din colțul străzii, la D6. Intenționez să-mi cumpăr un minim de provizii alimentare, considerat a fi suficient pentru o scurtă perioadă de letargie auto-indusă.

Mergeam îngândurată, împovărată de nelipsitele mele griji... Deodată, ca venind cu rezonanța unui buzdugan al zmeului trufaș și mulțumit de izbânda legendarului său nume, o voce, pe care îmi era imposibil să n-o recunosc, îmi strigă cu voluptate:

— Avem pâine, avem lapte, avem carne... O să avem mereu... fără cartelă ...!

Era contabilă unității meșteșugărești la care și eu îmi desfășuram activitatea.

Văzându-mi, probabil, nedumerirea, pe care nu mi-a dat răgaz s-o exprim în cuvinte, îmi explică entuziasmată, gesticulând euforic:

— Suntem liberi... Tu nu știi?!... A căzut Ceaușescu... Avem pâine... Avem lapte... Avem carne... O să avem de toate...

AVEM... AVEM... O SĂ AVEM... Interesantă formulare... Nu?... Mă gândesc acum...

De parcă toate urmau să ne pice din cer...

„Pică pară mălăiață
În gura lui Nătăfleată”...

A continuat să-mi povestească, cu o vervă crescândă, despre surprinzătoarele evenimente desfășurate în țară... Evenimente despre care eu habar nu aveam... Am ascultat-o tăcută, nepricepând prea multe... Dar nici nu i-am cerut lămuriri...

Sunt convinsă că știți foarte bine ce s-a întâmplat în sângeroasa lună decembrie a neuitatului an 1989...

Înțelegând oarecum care este situația momentului, am renunțat să-mi continui „relaxarea”. Eram confuză și puțin speriată. Fără a mai sta pe gânduri, am mers val-vârtej în stația de autobuz. Am plecat la părinții mei la țară, unde se aflau deja cei trei băieți ai mei.

Sosirea mea inopinată i-a surprins în mod plăcut, atât pe vârstnicii mei părinți, cât și pe copii... Fiecare, mic și mare, cu perceperea specifică vârstei, încerca să mă pună la curent cu cele aflate de la televizor și cu cele, inevitabil, comentate de vecinii adunați spontan în mijlocul uliței.

Ignorând copacii dezgoliți și frigul năpraznic, caracteristici ale temerarului Undrea cu mantie cameleonică, scorțoasă, sătenii, prin discuțiile vehemente și alambicate, se întreceau în a crea o atmosferă incendiară, demnă de invidiat de însuși vestitul fierbinte Cuptor...

Shakespeariana dilemă își ancora ramurile în actualitatea momentului. „A fi sau a nu fi!”! Oare???!!!!...

Tatăl meu, cu experiența specifică vârstei sale înaintate, cu echilibrul și decența sa de neclintit, era cel mai rațional... Evita să

se lanseze în ipoteze sau speculații raportate la prezent sau viitor, pentru care nu avea fundamente reale și concrete.

Au continuat zile încărcate de tensiuni și incertitudini izvo-
râte din necunoașteri, presărate pe ici, pe colo, cu picanterii ale
unei fragile și justificate speranțe de mai bine.

Sărbătorile de iarnă?!...

Toți copacii, cu crengile încremenite și acoperite de imacu-
latele podoabe gratuite ale iernii, îl așteptau docili pe vestitul și
parolistul MOȘ CRĂCIUN. Pe cel care, mult timp, s-a prezentat
sub numele devenit notoriu de MOȘ GERILĂ. I-au pregătit
elegant primirea, pentru a-și deșerta darnic sacii încărcăți cu
multe daruri sub poalele lor ospitaliere.

Dar cine mai putea savura reala semnificație a sfințelor sărbă-
tori tradiționale?! Timpul și mintea ne erau ocupate cu diverse
informații incitante ale mass-mediei, în toate formele sale de
liberă manifestare exuberantă.

— Și totuși, ce daruri ni se pregătesc, MOȘULE??!!... Căci
noi am fost cuminți... Și am crezut că știi ce ne dorim... Deși nu
ți-am scris scrisori...

— Dar, tu poți să ne spui? Ne dorim toți aceleași daruri?! Ești
discret... Deși s-au secerat vieți, crezând în idealuri. Vom afla și
singuri, Moșule, zi de zi, an de an... Te vom aștepta mereu, fideli,
nerăbdători, la vremea ta, la vremea noastră, privind încrezători
în zare pe fereastră... Te rugăm să nu ne dezamăgești niciodată.
În tine credem. Și vom crede totdeauna... Așa cum am crezut și
când te numeam Moș Gerilă. Să ne aduci daruri frumoase, chiar
dacă nu-ți vom scrie scrisori!... Tu vei ști ce ne dorim, înțelept,
etern parolist Moș Crăciun cu sacul plin...

Frumosul brăduleț, ce-și împrăștia generos aroma adusă din munții semeți, grijuliu împodobit de mâinile îndemânatice ale îngerașilor mei, părea că hibernează cu verdea-i cușmă trasă șmecherește pe-o sprânceană. Spera ca la trezire să găsească adevăr și certitudini. L-au așezat, năzdrăvanii, la loc de cinste în camera curată și luminoasă, încălzită cu lemnele ce ardeau, pocnind frenetic, în soba albă din cărămidă manuală, proaspăt văruiță.

Globulețe divers colorate, beteala argintie și luminițele, ce mimau că fac cu ochiul printre crenguțele verzi cu contururi frumos armonizate, asistau docile la spectacolul oferit de focul incandescent. Iar focul, simțindu-se admirat, ca un star necontestat, dansa acrobatic sub cupola de ceramică fierbinte, acompaniat de inimitabile pocnete plăcute și ritm de naturale, haotice artificii.

Scânteii poznașe râdeau seducător în mini universul lor incandescent. Nostime! Excelau în exuberanță...

O atmosferă splendidă... de vise și de basm! Feerie...

Dar NU puteți visa prea mult... Radioul și televizorul vă trezesc la realitate. Și ascultați! Ascultați... Ascultați...

Cât adevăr și câtă dezinformare voită sau involuntară se vehiculau pe canalele cu diverse frecvențe ale agresivelor unde de transmisie, nici astăzi nu cunoaștem.

Pe la posturile de televiziune se perindau, ca-ntr-un pele-rinaj, persoane dornice să devină vedete printr-o popularitate ieftină și o apariție gratuită. Vehiculau fel și fel de informații, dintre care multe neverificate și fără o bază reală sau cel puțin logică, unele contradictorii. Nu conștientizau impactul brutal lansat asupra mentalului colectiv, al masei consumatorilor avizi de informații?!...

Și presa scrisă a acelor zile furniza informații derutante, incerte, controversate... incitante. Toți scriau de toate... neverificate. De aceea, eu am renunțat să mai citesc ziarele.

Sigur, ar fi spus Eminescu:

„E ușor a scrie versuri,
Când nimic nu ai a spune!”...

Aceasta fiind, în mare, situația momentului, adulții așteptau, emițând diverse ipoteze, finalul evenimentelor, pe care nu le puteau cataloga.

Era LOVITURĂ DE STAT?!... Era REVOLUȚIE?! ...

Tu, cititorule, acum, ar trebui să știi răspunsul la această apăsătoare și derutantă dilemă a acelor momente tensionate!

Cum se manifestau adolescenții? ...

Cu entuziasmul, teribilismul, dar și naivitatea specifică vârstei, însoțite de un curaj al inocenței infantile, aceștia doreau să se deplaseze în tumultuoasa tentantă capitală... Voiau să-și manifeste atașamentul necondiționat față de cei care, fără să știe, puteau constitui un posibil eșafod în propria victimizare. Și asta numai pentru faptul că se manifestau sincer, conform propriilor principii dezlănțuite în vacarmul creat, se pare, pe alocuri, artificial.

*

După sărbătorile de iarnă, cum era și firesc, am mers la serviciu.

Dețineam funcția de consilier juridic la o cooperativă meșteșugărescă din localitatea de frontieră, despărțită de vecinii noștri bulgari prin grația marelui fluviu seducător, care coboară grandios, ca un prinț radios, din munții Pădurea Neagră ai Germaniei.

Încă de la prima oră a primei zile de lucru postdecembriste, am fost neplăcut surprinsă... și dezamăgită. Am avut ocazia să mă confrunt cu o formă ostilă de manifestare libertină, considerată democratică.

Protagonistul episodului-surpriză a fost șeful secției de bijuterii, una dintre secțiile de prestări servicii în care banii încasați se depuneau mai mult în propriile buzunare... La casierie ajungeau mai puțini, cu acceptul conducerii cooperativei, președinte și șef contabil... Își aveau și ei, fiecare, asigurată partea leului...

Insul, un destul de tânăr îmbuibat arogant, care până atunci a stat cuminte în banca lui, cu ghearele ascunse-n pernuțele de câlți striști, m-a salutat rânjind aiurea.

— Bună, dragă! Ce faci?

M-a deranjat mult acea atitudine obraznică, de neacceptat și în totală antiteză cu cea de până atunci.

Intuiți, desigur, că l-am pus la locul lui, indignată și fermă.

Și sigur nu sunteți surprinși să aflați ce explicație a dat, degajat, tupeistul prelucrător de aur, pentru vocabularul său adaptat rapid, după mintea lui hibridată, noii realități sociale:

— Este democrație... Vorbesc cum vreau!...

Poftim CULTURĂ!... Gândire de maidan, comportament de șolan...

Îmi era clar: pălăria pe care o purta individul era mult prea mare pentru capul său amorf.

L-am făcut să înțeleagă, sper, cel puțin în ceea ce privește modul de a mi se adresa, că nu are nimic de-a face cu democrația. Și că eu nu admit un asemenea comportament aberant.

Sunteți, presupun, interesați să aflați dacă democrația s-a manifestat, local, și în alt mod. Da... Din nefericire... Cooperativa, rapid, a devenit arenă deschisă pentru manifestarea intereselor meschine ale celor care și până atunci au supt și au stors, dar

mai cu perdea, din munca asiduă a celor mulți. Iar ca justificări, meșteșugarilor li se prezentau, de către profitori, numai minciuni sfruntate. Ca la comandă, au ieșit șacalii la atac...

În acele zile însă, în sufletele celor mai mulți dintre membrii cooperatori, pălmașii, mocneau germeți ale unor binemeritate speranțe de mai bine. Același soi de speranțe care se vehiculau efervescent în toată societatea românească bulversată, dar optimistă și tenace...

Și ei chiar au crezut că speranțele lor vor prinde contur și forme reale, concrete...

Ca urmare, mânați de acerba dorință, la prima oră a unei zile de lucru, m-a așteptat la ușa biroului un grup numeros de membri cooperatori meșteșugari. Erau muncitori din secțiile de producție... Ei, cei din aceste secții, constituiau majoritatea... Munceau mult și primeau bani puțini... Normarea muncii lor era realizată, la prețioase indicații ale conducerii, de o salariată profitoare, detașată de esența lucrurilor. Din banii aduși de aceste secții se susțineau cheltuielile cooperativei, inclusiv salariile personalului tehnico-administrativ...

Aportul financiar al secțiilor de prestări servicii la bugetul cooperativei era neînsemnat. Din aceste secții banii intrau în buzunarele prestatorilor de servicii, burdușind pe cele ale unor șefi de secții despotici și aroganți...

Respectivul grup de soli mi-a propus insistent, ca la adunarea generală care se apropia, să accept să fiu aleasă președinta cooperativei meșteșugărești. M-au asigurat că era voința tuturor muncitorilor pe care ei îi reprezentau.

Le-am răspuns că nu țin neapărat să ocup respectiva funcție, deoarece conștientizez că îmi va ocupa mult timp. Și îmi va consuma suplimentar multă energie. Dar că, în situația în care

voi fi aleasă, nu-i voi dezamăgi. Mă voi dedica cu meticulozitate muncii ce-mi va fi încredințată. Voi face totul, pentru a obține rezultatele cele mai satisfăcătoare.

Știam bine ce am de făcut. Cunoșteam bine activitatea cooperativei.

Cu aceeași onorabilă, din punctul meu de vedere, propunere s-a prezentat la mine, în persoană, veteranul președinte al Uniunii Județene a Cooperativelor Meșteșugărești.

Răspunsul meu a fost identic cu primul.

Dar... să nu credeți dumneavoastră că șireata și vigilenta opoziție era inactivă... Sau a rămas pasivă!... Nuuu!!!

Au început imediat să lanseze, cei incorecți și profitori, în frunte cu șeful secției de construcții civile și fier forjat, poreclit Mafiotul și Ștramelă, recomandări de genul:

— Bă, să n-o alegeți pe juristă, că asta nici nu trebuie să se uite pe acte... Vede tot ce scrie pe ele, și numai dacă trece pe lângă voi!

O afirmație care, într-o altă conjunctură, ar fi trebuit să mă fleteze. Și să mă avantajeze. Însă nu și de această dată.

Și, deși în minoritate, cei din opoziție au fost pe poziție. Și au jucat tare!!!

Tactică și strategie... cu mare ticăloșie...

În ziua alegerilor, și-au infiltrat, în comisia de numărătoare a voturilor, indivizi care aveau în buzunare voturi cu numele celui dorit de ei. Printre infiltrați era și șeful secției de reparații radio și televizoare, un slinos burtos, dezagreabil și mereu impertinent. Era arhicunoscut pentru parșivismul și nesimțirea lui.